

Bosna i Hercegovina  
Federacija Bosne i Hercegovine  
**TUZLANSKI KANTON**

**KANTONALNI SUD U TUZLI**

Broj: 32 0 Ps 424195 24 Pž

Tuzla, 11.11.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u drugostepenom vijeću sastavljenom od sudija Ivane Mott - Bašić kao predsjednika vijeća, Asje Razić i Vahide Halilović kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca „MOS GROUP“ d.o.o. u stečaju Gradačac-Kerep, zastupan po punomoćniku Selmiru Selimbašiću, advokatu iz Tuzle, protiv tuženih; **1.** Quatro indag d.o.o. Kerep bb, Gradačac, zastupan po punomoćniku Edinu Mukanoviću, advokatu iz Tuzle, i **2.** NLB Banka d.d. Sarajevo, Koševo broj 3, zastupana po punomoćniku Dragani Ilić, advokatu iz Bijeljine, radi proglašenja izvršenja nedopuštenim, v.sp. 504.711,47 KM odlučujući o žalbama tuženih izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 Ps 424195 22 Ps od 15.03.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 11.11.2024. godine, donio je sljedeću

**P R E S U D U**

Žalbe se uvažavaju i prvostepena presuda preinačava, tako da se tužbeni zahtjev tužioca u cijelosti odbija, te se tužilac obavezuje da prvotuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.678,22 KM, a da drugotuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.539,60 KM, kao i troškove žalbenog postupka u iznosu od 1.532,70 KM, sve u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, dok se sa viškom zahtjeva, preko dosuđenih do potraživanih iznosa, prvotuženi i drugotuženi odbijaju.

**O b r a z l o ž e n j e**

**Stavom prvim izreke** prvostepene presude utvrđeno je da je izvršenje koje se vodi pred Općinskim sudom u Gradačcu pod poslovnim brojem 28 0 Ip 043102 13 Ip nedopušteno, a koji izvršni postupak se vodi radi prodaje nekretnina označenih kao k.č. 9/6 zv. ..., benzinska stanica/postaja površine 135 m<sup>2</sup> i zemljište uz privrednu zgradu površine 860 m<sup>2</sup> upisane u zk ul. 284 K.O. ... i posjedovni list br. 751 K.O. ..., što su tuženi dužni priznati i trpjeti, a tužiocu solidarno naknaditi troškove postupka u iznosu od 9.546,77 KM, sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

**Stavom drugim izreke** prvostepene presude tužilac je odbijen sa ostatkom zahtjeva za naplatu troškova parničnog postupka preko dosuđenog iznosa.

**Stavom trećim izreke** prvostepene presude ukinuto je Rješenje o izvršenju Općinskog suda u Gradačcu broj 28 0 Ip 043102 13 Ip od 26.04.2016. godine i nalažena je obustava izvršnog postupka radi namirenja novčane tradžbine drugotuženom na naprijed označenim nekretninama.

Protiv navedene presude žale se prvotuženi i drugotužena, a zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlozima da se iz razloga iznesenih u žalbama prvostepena presuda preinači i tužbeni zahtjev tužioca odbije, ili da se ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, pri čemu je u žalbi drugotuženog ujedno postavljen i zahtjev za naknadu troškova na ime sastava žalbe u iznosu od 1.532,70 KM i takse na žalbu.

Odgovori na žalbe nisu dostavljeni.

Ispitujući prvostepenu presudu sukladno članu 221. Zakona o parničnom postupku (skraćeno: ZPP) ovaj sud je našao da su žalbe prvotuženog i drugotuženog osnovane iz sljedećih razloga :

Iz iznesenog utvrđenja prvostepenog suda slijedi :

- da je rješenjem Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 St 115631 13 St 2 od 10.03.2014. godine otvoren stečajni postupak nad tužiocem „MOS GROUP“ d.o.o. Kerep,
- da je drugotuženi NLB Bank d.d. Sarajevo, kao tražilac izvršenja, podnio Općinskom sudu u Gradačcu prijedlog za izvršenje protiv prvotuženog Quatro-indag d.o.o. Gradačac, kao izvršenika, te da je po tom prijedlogu doneseno rješenje o izvršenju od 26.04.2016. godine (pod brojem 28 0 Ip 043102 13 Ip) kojim je određeno izvršenje prodajom nekretnina izvršenika, a radi namirenja tražioca izvršenja,
- da je Općinski sud u Gradačcu u tom izvršnom predmetu pod brojem 28 0 Ip 043102 20 Ip (pravilno: 28 0 Ip 043102 20 Ip 2) donio 09.03.2022. godine zaključak o prodaji nekretnina označenih kao k.č. br. 9/6 zv. ..., benzinska stanica/postaja pov. 135m<sup>2</sup> i zemljište uz privrednu zgradu pov. 860m<sup>2</sup>, ukupne pov. 995m<sup>2</sup>, upisane u zk. ul. br. 284 k.o. ... i u posjedovni list br. 751 k.o. ..., kao vlasništvo izvršenika Quatro-indag d.o.o. Gradačac,
- da je tužilac, kao treće lice u navedenom izvršnom postupku, podnio prigovor 31.12.2020. godine u kojem je naveo da su nekretnine koje su predmet izvršenja samo formalno upisane na izvršenika Quatro-indag d.o.o. Kerep, odnosno da su predmetne nekretnine vlasništvo „MOS GROUP“ d.o.o. Kerep,
- da je Općinski sud u Gradačcu donio zaključak broj 28 0 Ip 043102 20 Ip od 08.06.2021. godine kojim je „MOS GROUP“ d.o.o. Kerep, kao treće lice, uputio da u roku od 15 dana od prijema zaključka pokrene parnični postupak radi utvrđivanja da nije dopušteno izvršenje na nekretnini označenoj kao k.č. br. 9/6, pov. 995m<sup>2</sup>, upisanoj u zk. ul. br. 284 k.o. ...,
- da iz pravosnažne i izvršne presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 Ps 131648 14 Ps 2 od 29.06.2019. godine (pravilno: od 29.06.2016. godine) proizilazi da tužilac „MOS GROUP“ d.o.o. Kerep na osnovu ugovora o kupoprodaji od 30.12.2009. godine, notarski obrađenog i ovjerenog pod brojem OPU-IP884/2009, ima valjan pravni osnov za sticanje prava vlasništva na nekretninama iz zk. ul. br. 6 k.o. Kerep (sada zk. ul. br. 232 k.o. ...) po katastru označene sa k.č. br. 9/6 k.o. ... (po starom kat. premjeru odgovara k.č. br. 265/1 k.o. ...) parcela zv. ... u naravi ekonomsko dvorište pov. 860m<sup>2</sup> i benzinska stanica od 135m<sup>2</sup> (ukupno 995m<sup>2</sup> u toj parceli), što je tuženi Quatro-indag d.o.o. Kerep dužan priznati, zbog čega se, saglasno prednjem utvrđenju, temeljem ove presude tužilac ima upisati u zemljišnu knjigu Općinskog suda u Gradačcu kao isključivi vlasnik na navedenim nekretninama,
- da iz Izvještaja stečajnog upravnika o prijavljenim potraživanjima od 25.04.2014. godine, na str. 4 pod tačkom 10, proizilazi da je drugotužena NLB Banka dostavila prijavu 10.04.2014. godine radi naplate duga u iznosu od 1.746.642,36 KM, te da je u skladu sa odredbom čl. 110. Zakona o stečajnom postupku (Sl. novine FBiH 29/03 i 32/04), stečajni upravitelj razmotrio prijavu povjerioca, te u cijelosti priznao potraživanje NLB Banke i svrstao ga kao potraživanje razlučnog povjerioca sa pravom na odvojeno namirenje, te da je taj Izvještaj stečajnog upravnika usvojen na ročištu za ispitivanje prijave potraživanja od 05.05.2014. godine,
- da iz iskaza stečajnog upravnika M.N. sa ročišta od 15.02.2024. godine proizilazi da je otvaranjem stečajnog postupka 10.03.2014. godine izvršen popis imovine stečajnog dužnika na osnovu čega je predmetna nekretnina, zajedno sa benzinskom stanicom, ekonomskim dvorištem i poslovnim objektom, ušla u imovinu stečajnog dužnika, da je pokušao da upiše tužioca u zemljišnoj knjizi kao nosioca prava vlasništva, a na osnovu presude Općinskog suda u Tuzli, ali da je zemljišno-knjižni ured osporavao upis zbog neplaćenog poreza na promet u iznosu od 5% od procijenjene vrijednosti benzinske pumpe, te da poduzima aktivnosti kako bi se predmetna nekretnina prodala.

Slijedom navedenog utvrđenja prvostepeni sud je osnovanost tužbenog zahtjeva tužioca razmatrao sa aspekta odredbi člana 51. i 53. Zakona o izvršnom postupku, člana 53. Zakona o stvarnim pravima, te člana 30., 38. 93., 101. i 102. ranijeg Zakona o stečajnom postupku („Sl. novine FBiH“ broj 29/03 i 32/04), kao i odredbe čl. II/3) k) Ustava BiH i člana 1. Protokola 1 uz Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, pa je donesenu odluku o usvajanju tog tužbenog zahtjeva zasnovao na razlozima:

- da su potraživanja drugotuženog ušla u stečajnu masu i razvrstana kao potraživanja razlučnog povjerioca, a u koja potraživanja spadaju i predmetne nekretnine obezbijedene založnim pravom na kojima je drugotuženom priznato razlučno pravo 05.04.2014. godine,

- da se stečajna masa može unovčavati samo u stečajnom postupku ili eventualno u nastavku vođenja ranije podnesnog izvršnog postupka protiv stečajnog dužnika, ako se podnese zahtjev za nastavak istog i odvojeno namirenje izvan stečajnog postupka, a koji prijedlog razlučni povjerilac podnosi u stečajnom postupku, a saglasnost za nastavak istog daje stečajni sud, a da u konkretnoj pravnoj stvari stečajni dužnik d.o.o. MOS GROUP nije izvršenik u izvršnom postupku nego je to d.o.o. Quatro-indag,

- da ukoliko bi se u izvršnom postupku eventualno prodala imovina d.o.o. Quadro-indag na kojoj je upisano i priznato razlučno pravo povjerioca NLB Banke, u tom slučaju bi došlo do oštećenja stečajne mase na način da ista nije unovčena u stečajnom postupku ili zakonitoj proceduri odvojenog namirenja razlučnog povjerioca u izvršnom postupku, vođenjem tog postupka protiv društva stečajnog dužnika d.o.o. MOS GROUP tj. imovina se ne bi prodala kao stečajna masa, pa bi moglo doći do oštećenja i ostalih povjerilaca iz stečajne mase, budući da se po čl. 102. Zakona o stečajnom postupku iz unovčene imovine 5% izdvaja i za troškove stečajnog postupka,

- da su neosnovani navodi prvo i drugotuženog da tužilac nije vlasnik predmetnih nekretnina budući da pravo vlasništva nije upisano u zemljišne knjige, jer je tužilac pravo vlasništva stekao na osnovu odluke suda, te je na navedeni način postao vanknjižni vlasnik predmetnih nekretnina, a da upis u zemljišnu knjigu ima deklaratoran karakter i nije materijalna pretpostavka za sticanje prava vlasništva,

- da je nakon izvještajnog ročišta stečajni upravnik dužan bez odlaganja izvršiti unovčavanje imovine koja ulazi u stečajnu masu, pri tome pridržavajući se odluke skupštine ili odbora povjerilaca o uvjetima i načinu prodaje, te da bi nastavkom izvršnog postupka nastupila štetna posljedica po imovinu stečajnog dužnika kao dio stečajne mase iz koje se namiruju povjerioci tokom stečajnog postupka, jer bi se u tom slučaju provodilo izvršenje na imovini koja nije vlasništvo izvršenika d.o.o. Quatro-indag, budući da se radi o nepokretnoj imovini u vlasništvu stečajnog dužnika kao dijela stečajne mase,

- da je tužilac dokazao postojanje prava vlasništva na nekretnini koja je predmet izvršenja i da zbog toga osnovano može svojim tužbenim zahtjevom tražiti da se izvršenje koje se vodi pred Općinskim sudom u Gradačcu pod poslovnim brojem 28 0 Ip 043102 13 Ip proglasi nedopuštenim na nekretninama koje su predmet ovog postupka.

Stoji žalbeno ukazivanje tuženih da se na ovakvim razlozima prvostepenog suda nije mogla opravdati odluka o usvajanju tužbenog zahtjeva tužioca.

Naime, prvostepeni sud potpuno zanemaruje da je prijedlogom za izvršenje od 04.12.2013. godine, a koji je zaveden kod Općinskog suda u Gradačcu pod brojem 28 0 Ip 043102 13 Ip, predmetni izvršni postupak pokrenut od strane drugotuženog NLB Banke d.d. Tuzla (raniji naziv NLD Tuzlanska banka d.d. Tuzla, a sadašnji naziv NLB Banka d.d. Sarajevo), kao tražioca izvršenja, protiv prvo Gradačac)tuženog Quatro-indag d.o.o. Gradačac, kao založnog dužnika i izvršenika, radi naplate duga po kreditu koji je Ugovorom o dugoročnom kreditu broj 102671902/09 od 30.12.2009. godine odobren društvu MILK COW d.o.o. Gradačac, čiji naziv je kasnije promjenjen u MOS GROUP d.o.o. Kerep – Gradačac, te da je taj prijedlog bio zasnovan na Založnoj izjavi, sačinjenoj kod notara pod brojem OPU-IP-855/2009 dana 30.12.2009. godine, a iz koje slijedi da je Quatro-indag d.o.o. Gradačac, kao založni dužnik, dao saglasnost da se u cilju obezbjeđenja potraživanja NLB Tuzlanske banke d.d. Tuzla protiv MILK COW d.o.o. Gradačac, a po osnovu Ugovora o dugoročnom kreditu broj 102671902/09 od 30.12.2009. godine kojim su MILK COW d.o.o. Gradačac odobrena kreditna sredstva u ukupnom iznosu od 385.000,00 KM i to u svrhu kupovine predmetne nekretnine koju u naravi čini benzinska stanica i ekonomsko dvorište po Predugovoru o kupoprodaji nekretnina notarski obrađenog pod brojem OPU-OV-1580/09 dana 09.12.2009. godine, zasnuje založno pravo na nekretnini označenoj kao k.č. broj 265/1 (oznaka po starom premjeru) zv. ..., ekonomsko dvorište u površini od 860 m2 i benzinska stanica u površini od 135 m2 (ukupna površina 995 m2), a koja nekretnina je u vrijeme sačinjavanja te Založne izjave bila upisana u zk. uložak el. broj 6 KO ... i to na ime založnog dužnika sa dijelom 1/60, kao i da je članom 6. te Založne izjave regulisano da u cilju osiguranja glavnih i sporednih potraživanja

založnog povjerioca, založni dužnik izričito pristaje na podvrgavanje neposrednom prinudnom izvršenju bez odlaganja, i to na založenoj nekretnini, a na način da se izvršenje hipoteke koja se zasniva ovim pravnim poslom dopušta protiv svakodobnog vlasnika opterećene nekretnine, sve na osnovu ove notarski obrađene isprave, te da je založni dužnik saglasan da se zabilježba o stvarnom podvrgavanju neposrednom prinudnom izvršenju upiše u zemljišnu knjigu.

S tim u vezi relevantan značaj se imao dati regulativi člana 6. Ugovora o dugoročnom kreditu zaključenog između NLB Tuzlanske banke d.d. Tuzla i MILK COW d.o.o. Gradačac pod brojem 102671902/09 od 30.12.2009. godine, a kojim je kao sredstvo obezbjeđenja propisana i hipoteka na nekretnini benzinska pumpa i ekonomsko dvorište, upisanoj u zk. ul. br. 6 k.o. ..., a takođe i sadržini priloženog zk. ul. broj 284 KO ... (izdatog 17.06.2020. godine) iz kojeg slijedi da je u postupku harmonizacije predmetna nekretnina na kojoj je zasnovano založno pravo upisana u A listu sa oznakom novog premjera k.č. broj 9/6 zv. ..., benzinska stanica u površini od 135 m<sup>2</sup> i zemljište uz privrednu zgradu u površini od 860 m<sup>2</sup> (ukupna površina 995 m<sup>2</sup>), dok je u B listu upisana 16.09.2010. godine kao vlasništvo Quatro-indag d.o.o. Gradačac sa dijelom 1/1, a na osnovu presude Općinskog suda u Gradačcu broj 28 0 P 009632 09 P od 30.08.2010. godine, te da je u C listu (pod rednim brojem 3.) dana 16.09.2010. godine izvršena uknjižba založnog prava u korist NLB Tuzlanske banke dd Tuzla na parceli k.č. 265/1 (stari premjer) i to na osnovu notarski obrađene broj OPU-IP-885/09 od 30.12.2009. godine i Dopune Založne izjave notarski obrađene pod brojem OPU-IP-719/2010 dana 16.09.2010. godine, a koji upis je ostao nepromijenjen sve do zaključenja glavne rasprave u ovom predmetnom sporu.

Stoga, kako u vrijeme podnošenja prijedloga za izvršenje od strane drugotuženog nije bio otvoren stečajni postupak nad tužioce, niti je tužilac bio upisan kao vlasnik predmetne nekretnine, već je u zemljišnim knjigama kao vlasnik te nekretnine bio upisan prvotuženi Quatro-indag d.o.o. Gradačac sa dijelom 1/1, a koji je i dao Založnu izjavu za zasnivanje hipoteke na toj nekretnini radi obezbjeđenja potraživanja drugotuženog prema tužiocu po osnovu Ugovora o dugoročnom kreditu od 30.12.2009. godine, te kako je drugotuženi nakon otvaranja stečajnog postupka nad tužiocem dostavio stečajnom sudu prijavu svog potraživanja u ukupnom iznosu od 1.746. 642,36 KM, a koji iznos je obuhvatao i potraživanje po osnovu Ugovora o dugoročnom kreditu broj 102671902/09 od 30.12.2009. godine u iznosu od 521.569,78 KM, pri čemu je ujedno u toj prijavi navedeno i da je potraživanje po tom kreditu obezbjeđeno upisanom hipotekom na predmetnoj nekretnini u zk.ul. broj 6 k.o. ..., i da je radi naplate tog potraživanja pokrenut izvršni postupak protiv založnog dužnika kao trenutno upisanog vlasnika ove nekretnine u zemljišnim knjigama, to se kod činjenice da je stečajni upravnik tužioca u sačinjenom Izvještaju o prijavljenim potraživanjima od 25.04.2014. godine, tačkom 10, izjasnio da to potraživanje drugotuženog u cijelosti priznaje i svrstava kao potraživanje razlučnog povjerioca koji ima pravo na odvojeno namirenje, a što je ujedno prikazano i u sačinjenoj tabeli stečajnog upravnika, koja je na ispitnom ročištu u stečajnom postupku održanom 05.05.2014. godine prezentovana i unesena u zapisnik suda, te nije bila osporena od prisutnih povjerilaca povjerilaca, ta neosporena izjava o priznanju prijavljenog potraživanja drugotuženog i njegovog razvrstavanja kao razlučnog povjerioca s pravom na odvojeno namirenje ima smatrati pravosnažnom odlukom, u smislu odredbi člana 114. i 116. ranijeg Zakona o stečajnom postupku.

Zato se u navedenoj činjeničnoj situaciji ni zaključak prvostepenog suda da tužilac osnovano može svojim tužbenim zahtjevom tražiti da se izvršenje koje se vodi pred Općinskim sudom u Gradačcu pod poslovnim brojem 28 0 Ip 043102 13 Ip proglasi nedopuštenim na nekretninama koje su predmet ovog postupka ne može opravdati iznesenim nalaženjem prvostepenog suda da je tužilac dokazao postojanje prava vlasništva na nekretnini koja je predmet izvršenja, jer je pravo vlasništva stekao na osnovu odluke suda, te je na navedeni način postao vanknjižni vlasnik predmetnih nekretnina, a da upis u zemljišnu knjigu ima deklaratoran karakter i nije materijalna pretpostavka za sticanje prava vlasništva.

Naime, odredbom člana 51. Zakona o izvršnom postupku propisano je da lice koje tvrdi da u pogledu predmeta izvršenja ima takvo pravo koje sprječava izvršenje može podnijeti prigovor protiv

izvršenja tražeći da se izvršenje na tom predmetu proglasi nedopuštenim u obimu u kojem su prava tog trećeg lica zahvaćena izvršenjem.

To znači da do proglašenja izvršenja nedopuštenim na nekretnini kao predmetu izvršenja može doći u slučaju kada treće lice dokaže da na tom predmetu izvršenja ima određena prava stečena prije podnošenja prijedloga izvršenja i donošenja rješenja o izvršenju, a zbog kojih taj predloženi predmet u prijedlogu ne može biti predmetom izvršenja u obimu u kojem su ta prava trećeg lica zahvaćena. Na to upućuje ne samo odredba člana 70. Zakona o izvršnom postupku, a kojom je u stavu 1. propisano da je tražilac izvršenja uz prijedlog za izvršenje na nepokretnosti dužan podnijeti izvod iz zemljišne knjige kao dokaz o tome da je nepokretnost upisana kao vlasništvo izvršenika, dok je u stavu 2. propisano da ako je pravo na nepokretnosti iz stava 1. ovog člana upisano u zemljišnoj knjizi na drugo lice, a ne na izvršenika, prijedlogu se može udovoljiti samo ako su, po utvrđenju izvršenikove imovine u skladu sa članom 37. ovog zakona, ispunjeni uvjeti za promjenu zemljišnoknjižnog stanja, već i regulativa odredbe člana 72. stav 3. istog zakona, a kojom je propisano da promjena vlasnika nepokretnosti tokom izvršnog postupka ne sprečava da se taj postupak nastavi protiv novog vlasnika kao izvršenika do visine vrijednosti nepokretnosti, te da sve radnje preduzete prije toga ostaju na snazi i novi vlasnik ne može u postupku preduzimati one radnje koje ne bi mogao preduzeti prijašnji vlasnik da do promjene vlasništva nije došlo.

No neovisno od naprijed iznesenog, kako se u konkretnom slučaju radi o izvršenju na nekretnini na kojoj je zasnovano i u zemljišnu knjigu upisano založno pravo – hipoteka u korist drugotuženog, kao tražioca izvršenja, te kako je članom 139. Zakona o stvarnim pravima FBiH propisano da založno pravo daje ovlaštenje svom nosiocu (založnom vjerovniku) da određenu tražbinu, ukoliko mu ne bude ispunjena nakon dospijeca, namiri iz vrijednosti te stvari, a njezin svagdašnji vlasnik (založni dužnik) dužan je to trpjeti, te je ujedno članom 140. istog zakona propisano da se založno pravo ne može odvojiti od zalog koji opterećuje, pa ko na bilo kojem pravnom osnovu stekne zalog, stekao ga je opterećenog založnim pravom, ako zakonom nije drugačije određeno, to se ni zaključak prvostepenog suda da je tužilac dokazao postojanje njegovog prava vlasništva na toj nekretnini ne može ticati pitanja dopuštenosti izvršenja, a koju ima u vidu navedena odredba člana 51. Zakona o izvršnom postupku, već se eventualno može ticati samo pitanja pasivne legitimacije izvršenika u izvršnom postupku koji je pokrenut kod Općinskog suda u Gradačcu pod brojem 28 0 Ip 043102 13 Ip, a poslije dobio oznaku druge faze pod brojem 28 0 Ip 043102 20 Ip 2.

Sem toga, ni to što je predmetna nekretnina, nakon otvaranja stečajnog postupka nad tužiocem, uvrštena u stečajnu masu, ne može predstavljati osnov za proglašenje izvršenja nedopuštenim na toj nekretnini u smislu odredbe člana 51. Zakona o izvršnom postupku, pa time ni opravdati razlozima prvostepenog suda zasnovanim pozivom na odredbe člana 30., 38. 93., 101. i 102. ranijeg Zakona o stečajnom postupku.

Naime, odredbom člana 38. stav 1. ranijeg Zakona o stečajnom postupku propisano je da povjerioci koji imaju razlučno pravo na nekom predmetu stečajne mase ovlašteni su na odvojeno namirenje iz predmeta razlučnog prava za glavno potraživanje, kamate i troškove, u skladu sa odredbama člana od 102. do 107. ovog zakona, te je stavom 2. propisano da su razlučni povjerioci: 1) hipotekarni povjerioci i povjerioci zemljišnog duga; 2) povjerioci koji su zakonom, pljenidbom, sporazumom pred sudom ili pravim poslom stekli neko založno pravo; 3) povjerioci kojima je stečajni dužnik radi osiguranja prenio neko pravo; 4) povjerioci kojima pripada pravo zadržanja, dok je odredbom člana 39. ovog zakona propisano da razlučni povjerioci mogu biti stečajni povjerioci ako im je stečajni dužnik i lično odgovoran, te da oni imaju pravo na srazmjerno namirenje iz stečajne mase samo ako se odreknu odvojenog namirenja ili se nisu uspjeli odvojeno namiriti u cjelini ili djelimično, u kom se slučaju namiruju srazmjerno visini neizmirenog dijela svog potraživanja.

Takođe, odredbom člana 58. ranijeg Zakona o stečajnom postupku propisano je, i to:

- u stavu 1. - da nakon otvaranja stečajnog postupka stečajni povjerioci ne mogu protiv stečajnog dužnika tražiti prinudno izvršenje, niti tražiti osiguranje na dijelovima imovine koja ulazi u stečajnu masu,

- u stavu 2. - da se postupci iz stava 1. ovog člana, koji su u toku u vrijeme otvaranja stečajnog postupka, prekidaju,

- u stavu 3. - da stečajni sudija odlučuje o prigovorima koji budu podneseni na osnovu odredaba stava 1. ovog člana protiv dopuštenosti prinudnog izvršenja,

- u stavu 4. - da nakon otvaranja stečajnog postupka različni povjerioci mogu da pokrenu postupak protiv dužnika da bi izvršili svoja prava izvršenja i osiguranja po općim pravilima izvršnog postupka, te da će svi prekinuti postupci izvršenja i osiguranja koje su ti povjerioci pokrenuli prije otvaranja stečajnog postupka biti ponovo pokrenuti i vođeni na izvršnom sudu u skladu s pravilima izvršnog postupka,

- u stavu 5. - da nakon prijema prijedloga za izvršenje razlučnog povjerioca, sud može odlučiti da se ne pokreće izvršni postupak u skladu sa stavom 4. ovog člana, ili da izvršenje odloži ako stečajni upravnik osigura odgovarajuću zaštitu potraživanja razlučnog povjerioca, kao i da tu odgovarajuću zaštitu razlučnog potraživanja predstavlja zaštita koja je priznata odlukom suda, pri čemu je vrijednost garancije dovoljna, tako da odlaganje izvršnog postupka neće dovesti do toga da će povjerilac biti oštećen na bilo koji način.

Iz ovakve zakonske regulative slijedi da su različni povjerioci svoja potraživanja dužni prijaviti u stečajnom postupku uz naznačenje predmeta svog razlučnog prava, te da kod priznavanja u stečajnom postupku tih prijavljenih razlučnih potraživanja, ista mogu ostvarivati kako u stečajnom postupku (u skladu sa odredbama člana od 102. do 107. ovog zakona), tako i u izvršnom postupku (u skladu sa odredbom člana 58. stav 2. i stav 4. ovog zakona), i to sve do početka prodaje predmeta razlučnog prava od strane stečajnog upravnika po pravilima stečajnog postupka.

Za razliku od regulative odredbe člana 117. novog Zakona o stečaju FBiH, a kojom je u stavu 4., za pobliže navedene situacije pod tačkama 1, 2 i 3, mogućnost razlučnih povjerioca da svoja osigurana potraživanja prava ostvaruju odvojeno, po pravilima izvršnog postupka, uslovljena predhodnom saglasnošću stečajnog upravnika, ranijim Zakonom o stečajnom postupku takva uslovljenost nije predviđena u članu 58. tog zakona, niti je tim članom nastavak prekinutog izvršnog postupka u odnosu na razlučne povjerioce uslovljen postojanjem odluke stečajnog suda kojom se daje saglasnost razlučnom povjeriocu za nastavak izvršnog postupka.

Ovo iz razloga što se prema navedenoj regulativi člana 58. stav 3. ranijeg Zakona o stečajnom postupku ovlaštenje stečajnog sudije za odlučivanje o dopuštenosti prinudnog izvršenja odnosi samo na prigovore podnesene na osnovu odredbe stava 1. tog člana, a koja se tiče pitanja pokretanja izvršnog postupka nakon otvaranja stečajnog postupka i to od strane stečajnih povjerilaca, a ne i na pitanje ostvarenja prava razlučnih povjerilaca u izvršnom postupku za koje se relevantan značaj ima dati regulativi stava 4. ovog člana prema kojoj propisana mogućnost razlučnih povjerilaca da nakon otvaranja stečajnog postupka mogu da pokrenu postupak protiv dužnika da bi izvršili svoja prava izvršenja i osiguranja po općim pravilima izvršnog postupka, te propisana mogućnost ponovnog pokretanja prekinutih postupaka izvršenja i osiguranja koje su ti povjerioci pokrenuli prije otvaranja stečajnog postupka, nije ujedno uslovljena i postojanjem saglasnosti od suda pred kojim se vodi stečajni postupak za nastavak prekinutog izvršnog postupka, već je stavom 5. ovog člana samo data mogućnost sudu da nakon prijema prijedloga za izvršenje razlučnog povjerioca može da donese odluku da se ne pokreće izvršni postupak u skladu sa stavom 4. ovog člana, ili da izvršenje odloži ako stečajni upravnik osigura odgovarajuću zaštitu potraživanja razlučnog povjerioca, te ukoliko to odlaganje izvršnog postupka neće dovesti do toga da će povjerilac biti oštećen na bilo koji način.

Stoga, kako iz priloženog zapisnika o održanom ročištu za ispitivanje prijava potraživanja u stečajnom postupku od 05.05.2014. godine slijedi da je na tom ročištu od strane stečajnog upravnika priznato svojstvo razlučnog povjerioca drugotuženom za prijavljena potraživanja, među kojima je i

potraživanje po Ugovoru o dugoročnom kreditu od 30.12.2009. godine u iznosu zasnovana i u zemljišnu knjigu upisana hipoteka u korist drugotuženog na predmetnoj nekretnini iz tužbenog zahtjeva tužioca, te kako se ovo mu priznato svojstvo razlučnog povjerioca tiče prava da ta svoja razlučna potraživanja ostvaruje po osnovu odvojenog namirenja, to se ni data ocjena prvostepenog suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužioca nije mogla opravdati razlozima prema kojima prvostepeni sud nalazi da bi eventualna prodaja predmetne nekretnine u izvršnom postupku dovela do oštećenja stečajne mase jer se imovina se ne bi prodala kao stečajna masa, pa bi moglo doći do oštećenja i ostalih povjerilaca iz stečajne mase, budući da se po članu 102. Zakona o stečajnom postupku iz unovčene imovine 5% izdvaja i za troškove stečajnog postupka, te da bi nastavkom izvršnog postupka nastupila štetna posljedica po imovinu stečajnog dužnika kao dio stečajne mase iz koje se namiruju povjerioci tokom stečajnog postupka, jer bi se u tom slučaju provodilo izvršenje na imovini koja nije vlasništvo izvršenika d.o.o. Quatro-indag, budući da se radi o nepokretnoj imovini u vlasništvu stečajnog dužnika kao dijela stečajne mase. Ovo ne samo zbog toga što se kod priznatnog svojstva razlučnog povjerioca drugotuženom, pa time i prava na odvojeno namirenje, potpuno neprihvatljivim pokazuje rezonovanje prvostepenog suda da bi nastavkom izvršnog postupka nastupila štetna posljedica po imovinu stečajnog dužnika kao dio stečajne mase iz koje se namiruju povjerioci tokom stečajnog postupka, već i zbog toga što se ti izneseni razlozi prvostepenog suda tiču pitanja koje ima u vidu regulativa odredbe člana 58. ranijeg Zakona o stečajnom postupku, a ne pitanja dopuštenosti izvršenja na predmetnoj nekretnini, koje ima u vidu odredba člana 51. Zakona o izvršnom postupku.

Iz naprijed navedenih razloga valjalo je žalbe tuženih uvažiti i primjenom odredbe člana 229. tačka 2., 4. i 5. ZPP prvostepenu presudu preinačiti, te tužbeni zahtjev tužioca odbiti.

Slijedom toga valjalo je primjenom odredbe člana 235. tačka 3. u vezi sa članom 386. stav 1. i članom 397. stav 2. ZPP preinačiti i odluku o troškovima postupka, te tužioca obavezati da prvotuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 8.678,22 KM, a da drugotuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 4.539,60 KM, dok je sa viškom zahtjeva, preko dosuđenih do potraživanih iznosa, prvotuženog i drugotuženog valjalo odbiti.

Naime, kako se zbog naznačene vrijednosti spora od 504.711,47 KM visina troškova na ime zastupanja imala obračunati prema članu 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o advokaturi („Službene novine FBiH“ broj 10/05), a koja propisuje da za zastupanje po kvalifikovanom punomoćniku advokatu stranci pripada pravo samo na naknadu u visini jednomjesečnog prosječnog ličnog dohotka u FBiH, a što se ima cijeliti prema poslednjim objavljenim podacima o prosječnim mjesečnim plaćama u FBiH u vrijeme preduzetih radnji u postupku od strane advokata, to je i ovaj sud, krećući se u okviru opredijeljenih zahtjeva prvo tuženog i drugotuženog za naknadu troškova postupka, postavljenih u završnim izlaganjima na glavnoj raspravi pred prvostepenim sudom, utvrdio:

- da se troškovi prvotuženog, u odnosu na ukupno potraživani iznos od 8.870,00 KM, sastoje od troškova na ime sastava odgovora na tužbu od 11.02.2022. godine u potraživanom iznosu od 996,00 KM (ovaj iznos je manji od pripadajućeg iznosa od 1.195,74 KM, obračunatog prema prosječnoj plaći od 1.022,00 KM objavljenoj u Sl. novinama FBiH broj 5/22 od 22.01.2022. godine, uvećanoj za PDV od 17%), za zastupanje na ročištu po prijedlogu za izdavanje mjere osiguranja održanom 21.06.2022. godine u iznosu od 1.282,32 KM (prosječna plaća od 1096,00 KM objavljena u Sl. novinama FBiH broj 37/22 od 18.05.2022. godine, uvećana za PDV od 17%), te za zastupanje na nastavku tih ročišta održanim 14.12.2022. godine i 01.02.2023. godine u potraživanim iznosima od po 1.298,70 KM (ti iznosi su manji od pripadajućih iznosa od po 1.333,80 KM, obračunatih prema prosječnoj plaći od 1.140,00 KM objavljenoj u Sl. novinama FBiH broj 99/22 od 18.11.2022. godine, uvećanoj za PDV od 17%), za zastupanje na pripremnom ročištu 22.11.2023. godine u iznosu od 1.474,20 KM (prosječna plaća od 1.260,00 KM objavljena u Sl. novinama FBiH broj 90/23 od 22.11.2023. godine, uvećana za PDV od 17%), za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta od 24.01.2024. godine u potraživanom iznosu od 795,60 KM i za zastupanje na glavnoj raspravi od 15.02.2024. godine u iznosu od 1.532,70 KM (prosječna plaća od 1.310,00 KM objavljena u Sl. novinama FBiH broj 5/24 od 20.01.2024. godine, uvećana za PDV od 17%), a što ukupno po zbiru čini iznos od 8.678,22 KM,

- da se troškovi drugotuženog, u odnosu na ukupno potraživani iznos od 4.598,10 KM, sastoje od troškova za zastupanje na pripremnom ročištu 22.11.2023. godine u iznosu od 1.474,20 KM (prosječna plaća od 1.260,00 KM objavljena u Sl. novinama FBiH broj 90/23 od 22.11.2023. godine, uvećana za PDV od 17%), za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta od 24.01.2024. godine u potraživanom iznosu od 1.532,70 KM i za zastupanje na glavnoj raspravi od 15.02.2024. godine u iznosu od 1.532,70 KM (prosječna plaća od 1.310,00 KM objavljena u Sl. novinama FBiH broj 5/24 od 20.01.2024. godine, uvećana za PDV od 17%), a što ukupno po zbiru čini iznos od 4.539,60 KM.

Zbog uspjeha drugotuženog sa podnesenom žalbom valjalo je primjenom odredbe člana 397.stav 2. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP obavezati tužioca da drugotuženom naknadi i potraživane troškove na ime sastava žalbe u iznosu od 1.532,70 KM, dok je je zahtjev drugotuženog i za naknadu troškova na ime takse na žalbu valjalo odbiti, jer drugotuženi uz žalbu nije dostavio dokaz o plaćanju te takse, a što je bio dužan učiniti sukladno članu 4. Zakona o sudskim taksama TK, niti iz podataka spisa slijedi da je od strane prvostepenog suda bio pozvan na plaćanje te sudske takse.

**PREDSJEDNIK VIJEĆA**

Ivana Mott – Bašić,s.r.